

[Lawaetz]

gang, men der er en eller anden grænse, som får mig til at komme op på talerstolen.

Arbejdsministeren bruger sin ubegrænsede taletid til at kommentere hver eneste lille mere eller mindre lunkne udtalelse, der er kommet, men den eneste kommentar, han har til mit indlæg, er: der er intet, der er intet, der er intet. Det nærmer sig det uanstændige. De saglige ting, der bliver sagt, vil arbejdsministeren ikke diskutere. Det er nok, fordi han ikke er så forfærdelig glad for det. Der er ingen kommentarer til, at man diskriminerer mod 800.000 af befolkningen, bare fordi man giver efterløn til de andre. Det er der ingen kommentarer til. Der er ingen kommentarer til, at vi andre kalder det for en pensionsreform, en pensionslov. Her kalder man det en arbejdsmarkedspolitisk reform. Ingen kommentarer. Der er intet i det, man kommer med.

Alle, også hr. Ninn-Hansen, vil hjælpe til med at afskaffe arbejdsløsheden i størst muligt omfang. Der er bare en himmelvid forskel på den måde, vi vil gøre det på. Regeringen vil gøre det ved stribevis af nye tilskud. Vi andre vil gøre det ved at forsøge på at finde tilbage til en konkurrenceuelighed. For øvrigt er der masser af detaljer, som overhovedet ikke er blevet drøftet. Der er sådan noget som, at dette vender sig mod de mere lønsomme virksomheder, som arbejdsministeren først og fremmest burde tænke på. De 3 promille holder ingen steder; det er kun noget, det gør i starten. Den slags saglige ting er der ikke blevet talt om, men det bliver der måske tid til senere at diskutere.

Jeg finder, at det direkte er en – undskyld, jeg siger det – fornærmelig facon, som vi ikke vil finde os i. Vi har en forskellig opfattelse af tingene, og den har vi lov til at have, og den bliver vi ved med at have, og i den sidste ende får vi måske ret. Når man efterhånden skal gå 13 år i skole og holde op med at arbejde, når man er 60 år, så kan det jo være, at man kommer til at vende tilbage til en smule sund fornuft med hensyn til, at der stadig er nogle i Danmark, der skal bestille noget. Det skal i hvert fald være mit indlæg til arbejdsministerens facon til svare på. Man ønsker med andre ord ikke nogen saglig drøftelse. Ydermere har jeg lovet arbejdsministeren teknisk at hjælpe disse ting igennem inden sommerferien. Jeg siger tak for de saglige besvarelser, og så må jeg støtte

hr. Ninn-Hansen i stedet for og måske være med til at sylte det til engang i efteråret.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg kan lige sige til ministeren, at man ikke behøver at være betænkelig, for kommunisterne bekæmper hverken efterløn eller arbejde til langtidsledige. Jeg vil godt sige, at det, at vi ikke kritikløst tager ethvert forslag fra socialdemokratiet, ikke betyder, at vi ikke har en holdning til tingene. Jeg kan ikke forstå den forbavelse, der er. Jeg har både i en artikel i forskellige blade, i vort eget blad, i Radiotinget og også på direkte spørgsmål fra nogle af socialdemokraterne her i salen sagt, at vi er meget kritiske over for det forslag, at det har nogle meget uhyggelige tendenser, også nedbrydende, men at vi vil stemme for det, fordi vi er bragt i en tvangssituation.

Jeg vil også godt sige noget om det perspektiv, kommunisterne har. Det er rigtigt, at vi, fordi man har ført en forkert beskæftigelsespolitik, har sagt, at de langtidsledige måtte man gøre noget for, ikke fordi vi ønsker at bevare langtidsledige, men fordi vi mener, at så længe der ikke er evner og vilje i socialdemokratiet til at føre en beskæftigelsespolitik, som kan afskaffe arbejdsløsheden, så er det altså nødvendigt at gøre noget for de arbejdsløse, der bliver skabt. Der har vi sagt, at man måtte fjerne 26 ugers reglen. Da man ikke ville det, så sagde vi: ja men så lad os suspendere den, og lad os så i stedet for at snakke om uddannelsestilbud give dem lov til at tage en uddannelse, der er kompetencegivende. Når ministeren derfor spørger, hvilket perspektiv vi har, vil jeg sige, at vort perspektiv ikke er fjernelse af tidsbegrænsningerne, det er fjernelse af arbejdsløsheden.

Vi har fremsat en lang række forslag, som, hvis man ville have fulgt dem, kunne have ændret situationen. Vi har peget på, hvordan man skulle føre en anden økonomisk politik. Vi har peget på, hvad man skulle gøre for at få renten ned; det kunne sikre arbejde. Vi har også peget på, hvordan man kunne skaffe beskæftigelse ved at øge forbrugsmulighederne i stedet for at indskrænke dem. Jeg vil godt tage alt det op, og derfor er det altså at vende tingene på hovedet. Det er regeringen, socialdemokratiet og forligspartierne, der har ansvaret for den politik, der er ført. Det kan ikke nytte noget, at de prøver på at lægge